

การแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่น อยุธยา

Tone Variations of the Thai Dialect
of Phra Nakhon Si Ayutthaya

วีรวัฒน์ มีสมยุทธ์*

Weerawat Meesomyut*

*นักศึกษาปริญญาโท ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

*Graduate student, Linguistics Department, Kasetsart University

*Email : kimjifoon111@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของเสียงวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของผู้พูด 2 ช่วงอายุ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในด้านการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ เก็บข้อมูลเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานโดยใช้คำเดียว ทดสอบจากคำศัพท์ที่มีโครงสร้างพยางค์ปิดเท่านั้น การวิจัยในครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์จากผู้บอกภาษาทั้งสิ้น 16 อำเภอ อำเภอละ 2 คน รวม 32 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วงอายุคืออายุ 15 – 25 ปี และอายุ 55 – 65 ปี ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรทางสังคมเรื่องของอายุ มีอิทธิพลต่อระดับวรรณยุกต์ โดยผู้บอกภาษาอายุ 55 – 65 ปี เป็นกลุ่มอายุที่ยังคงใช้วรรณยุกต์ดั้งเดิมอยู่ ส่วนกลุ่มผู้บอกภาษาอายุ 15 -25 ปี เป็นกลุ่มที่ใช้วรรณยุกต์รูปแปรมากที่สุด โดยบางวรรณยุกต์นั้นไม่มีการใช้รูปดั้งเดิม ผู้บอกภาษายังมีอายุน้อยลง การศึกษายังมากขึ้น ผู้บอกภาษาอายุน้อยจึงใช้รูปมาตรฐานในการพูดในชีวิตประจำวันซึ่งแนวโน้มของภาษาในอนาคตนั้น ลักษณะของภาษาถิ่นอยุธยาจะค่อยๆหายไป และจะไม่มีการแบ่งภาษาถิ่นอยุธยาออกเป็นภาษาถิ่นย่อย ภาษาในอนาคตของจังหวัดพระนครศรีอยุธยาคาดว่าจะกลายเป็นภาษาเดียวและมีถิ่นเดียวกันทั้ง 16 อำเภอ

คำสำคัญ: การแปร เสียงวรรณยุกต์ ภาษาไทยถิ่น

Abstract

The main purpose of this study is to investigate the tone system of Ayutthaya Thai spoken in Phra Nakorn Si Ayutthaya of 2 age group people in order to analyze the tendency of changes of it. In this research, monosyllabic words spoken in isolation were elicited from 32 participants who represent local speakers of Ayutthaya Thai spoken in the 16 Amphoes, 2 speakers who are 15 – 25 years old and 55 – 65 years old from each Amphoe. They were chosen according to a set of criteria. The study shows that age group is the social variable investigated in this study. It has influenced how they speak. The speakers who are 55 – 65 years old still use the same tone system while the speakers who are 15 – 25 years old use the variant tone system. Some of tones are not the same anymore. The younger the speakers are, the higher education they get. The standard variant is the best choice so they choose it in daily lives. The tendency of changes of Ayutthaya Thai spoken in Phra Nakorn Si Ayutthaya in the future will not be spoken like this. The tone system which 55-65-year-old people use will be disappeared and there will be no sub-dialect in Ayutthaya Thai spoken. In the future, Ayutthaya Thai spoken will be used the same tone system all 16 Amphoes.

Keywords: tone, variation, Thai dialect

บทนำ

ภาษาไทยถิ่น หมายถึงภาษาที่ใช้พูดติดต่อสื่อสารกันตามท้องถิ่นต่างๆ สื่อความหมายเข้าใจกันระหว่างคนในท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่งแต่ละถิ่นอาจพูดแตกต่างกันไปจากภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งทางด้านเสียง คำ และการลำดับคำวิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2551) ภาษาไทยถิ่นที่พูดอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทย ต่างก็เป็นภาษาถิ่นของภาษาตระกูลไทดั้งเดิม (Proto-Tai) ที่แตกต่างกันไป กล่าวคือ หากถิ่นใดมีลักษณะทั่วไป ทางด้านเสียง คำและความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกันก็จัดอยู่ในภาษาถิ่นนั้นๆ

กาญจนา คุ้มณะศิริ (2528) กล่าวว่า ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดแตกต่างกันออกไปตามท้องถิ่นต่างๆ ที่ผู้พูดอาศัยอยู่ หรือ ภาษาที่พูดในชุมชนชั้นหนึ่งโดยเฉพาะ นอกจากนี้ยังหมายถึงภาษาที่พูดในวงอาชีพหนึ่งๆ ก็ได้ วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2551) ได้แบ่งภาษาถิ่นออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

1. ภาษาไทยถิ่นกลาง
2. ภาษาไทยถิ่นใต้
3. ภาษาไทยถิ่นอีสาน
4. ภาษาไทยถิ่นเหนือเช่น ภาษาไทย

โดยทุกภาษาถิ่นยังคงใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่สอดคล้องกัน แต่จะแตกต่างกันในเรื่องของวรรณยุกต์ เป็นต้น หากพื้นที่ของผู้ใช้ภาษานั้นกว้าง ก็จะมีภาษาถิ่นที่หลากหลาย และอาจมีภาษาถิ่นย่อยๆ อีกด้วย ทั้งนี้ภาษาถิ่นแต่ละถิ่น จะมีเอกลักษณ์ทางภาษาของตนเอง หากลักษณะแปรผันของภาษาถิ่นนั้น เป็นเพียงลักษณะของเสียง ในทางภาษาศาสตร์จะเรียกว่า สำเนียง ไม่ใช่ภาษาถิ่น ซึ่งในบางครั้งก็ยากที่จะจำแนกว่าภาษาในท้องถิ่นหนึ่งๆ นั้น เป็นภาษาย่อยของถิ่นหลัก หรือเป็นเพียงสำเนียงท้องถิ่นเท่านั้น

จากการศึกษาเรื่อง วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา มาลัยเจริญ (2531) พบว่า ได้แบ่งภาษาไทยถิ่นของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยใช้เกณฑ์ทางด้านเสียงวรรณยุกต์ออกเป็น 4 กลุ่มด้วยกันคือ

1. ภาษาถิ่นย่อย อยุธยาตะวันตก ได้แก่ อำเภอดมชัญญะ และ อำเภอบางซ้าย
2. ภาษาถิ่นย่อย อยุธยากลางกลุ่มที่ 1 ได้แก่ อำเภอเมืองราช อำเภอบางปะหัน และอำเภอบางไทร
3. ภาษาถิ่นย่อย อยุธยากลางกลุ่มที่ 2 ได้แก่ อำเภอบางบาล อำเภอนครหลวงและอำเภพระนครศรีอยุธยา
4. ภาษาถิ่นย่อย อยุธยาตะวันออก ได้แก่ อำเภอภาชี อำเภอบางบาล และอำเภอบางปะอิน

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจังหวัดพระนครศรีอยุธยาก็ถือได้ว่าเป็นจังหวัดหนึ่งที่เป็นศูนย์กลางของการเดินทาง การค้าและการท่องเที่ยว จากข้อมูลของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในสรุปบรรยายจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ทำการปกครองจังหวัด (2550) พบว่าภาพรวมของการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีอัตราการเติบโตคิดเป็นร้อยละ 3.48 โดยผู้เยี่ยมชมชาวไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.52 และชาวต่างชาติเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.40 โดยมีนักท่องเที่ยวพักค้างมีจำนวนเพิ่มขึ้นมาก ชาวไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 23.82 และชาวต่างชาติเพิ่มขึ้นร้อยละ 23.12

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นประกอบกับผู้วิจัยจึงได้สังเกตว่าด้วยระยะเวลาที่ผ่านมา พร้อมๆ กับความเจริญและวัฒนธรรมต่างๆที่รับเข้ามา ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของผู้คนในชุมชนต่างๆ รวมถึงวิถีชีวิตของคนอยุธยาเอง ด้วยปัจจัยทางสังคมทั้งหลายเหล่านี้ น่าจะส่งผลต่อระดับวรรณยุกต์ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่เคยมีผู้ศึกษาไว้แล้ว ดังนั้นจึงสนใจที่จะศึกษาถึงการแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมุ่งศึกษาผู้พูด 2 ช่วงอายุและใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์ การศึกษาเช่นนี้ จะทำให้ทราบแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษานั้นได้ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544, อ้างถึงในเอกพล กันทอง, 2550) กล่าวว่า การแปรในภาษาของคนที่ต่างวัยกัน สามารถใช้เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้ โดยเฉพาะภาษาของคนที่ย่างมากที่สุดกับภาษาของคนที่ย่างน้อยที่สุด เมื่อคนรุ่นอายุมากที่สุดเสียชีวิตไปหมดแล้ว รูปแบบภาษาของเขาก็จะถูกเลิกใช้ไปด้วย จึงเหลือแต่ภาษาของคนรุ่นอายุที่น้อยที่สุด

การศึกษาวินิจฉัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือเพื่อศึกษาการแปรของเสียงวรรณยุกต์และลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของผู้พูด 2 ช่วงอายุ วิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และเพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจศึกษาภาษาไทยถิ่นภาคกลาง ในด้านการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์และลักษณะของวรรณยุกต์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแปรของเสียงวรรณยุกต์และลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของผู้พูด 2 ช่วงอายุ
2. วิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจศึกษาภาษาไทยถิ่นภาคกลาง ในด้านการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์และลักษณะของวรรณยุกต์

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิธีการเก็บข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์จากผู้บอกภาษาทั้งสิ้น 16 อำเภอ โดยคัดเลือกผู้บอกภาษา อำเภอละ 2 คน อายุ 15 - 25 ปีจำนวน 1 คนและอายุ 55 - 65 ปีจำนวน 1 คน รวม 32 คน โดยคัดเลือกอย่างมีเกณฑ์และถือว่าเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของกลุ่มผู้บอกภาษา โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกผู้บอกภาษาของ กัลยา ดิงศภัทย์, ม.ร.ว. (2526a) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ภูมิลำเนา ผู้บอกภาษาต้องเป็นชาวอยุธยา มีภูมิลำเนาปัจจุบันอยู่ในเขต จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่เคยอพยพโยกย้ายไปที่อื่น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผู้บอกภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาท้องถิ่นอื่นๆ น้อยที่สุด
2. เพศ ผู้บอกภาษาควรเป็นเพศหญิง เพราะผู้หญิงน่าจะรักษาลักษณะทางภาษาของท้องถิ่นเอาไว้ได้มากกว่าผู้ชาย ด้วยเหตุที่ผู้หญิงมักจะไม่ได้เดินทางบ่อยเหมือนผู้ชาย จึงได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นอื่นน้อย

3. อายุ จากการแปรของเสียงวรรณยุกต์ตามปัจจัยอายุที่มีการกล่าวไว้ในงานวิจัยของ อรุณี อรุณเรือง (2533) พบว่าจากการศึกษายังคงยืนยันว่า มีการแปรภาษาในผู้พูดกลุ่มภาษาเด็ก มากกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยพบว่าลักษณะการแปรของภาษาในกลุ่มผู้บอกภาษามีมากที่สุดเรียงลำดับ มหาน้อยที่สุด ดังนี้ 15 - 20 ปี 35 - 40 ปี และ 55 - 60 ปี จากการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยจึง ได้แบ่งอายุของผู้บอกภาษาออกเป็น 2 ช่วงดังนี้คือ 15 - 25 ปี และ 55 - 65 ปี

4. การศึกษา ผู้ที่จะเป็นผู้เหมาะสมในการบอกภาษาจะต้องเป็นผู้ที่มีการศึกษาไม่ต่ำกว่า การศึกษาภาคบังคับของกระทรวงศึกษาธิการ

5. ภาวะการออกเสียง ผู้บอกภาษาต้องมีภาวะในการเปล่งเสียงครบสมบูรณ์ เช่น มีฟัน หน้าครบ ไม่มีเสียงแหบแห้ง เสียงดังฟังชัด

6. ความร่วมมือในการให้ข้อมูล ผู้บอกภาษาควรเป็นผู้ที่ยินดีให้ความร่วมมือในการเก็บ ข้อมูลเพราะการเก็บข้อมูลต้องใช้เวลา หากเลือกได้ผู้บอกภาษาที่ไม่ยินดียินดีการเก็บข้อมูลจะดำเนิน ไปด้วยความยากลำบาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยเป็นบัตรคำเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ ในการทำบัตรคำนั้นผู้วิจัยใช้ รายการคำมาจาก งานวิจัยของชนิษฐา ใจมโน (2552): การแปรเสียงวรรณยุกต์ของภาษาลือที่พูด ในประเทศไทยเพื่อนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบหาความแตกต่างของระดับเสียงวรรณยุกต์ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงรายการคำที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

	A	B	C	DS	DL
1	ผา	ฝ่า	ฝ้า	ฝัก	(หน้า) ผาก
2	ปา	ป่า	ป้า	ปัก	ปาก
3	บาน	ป่า	ป้า	บัตร	บาด
4	ทา	ท่า	ท้า	ทัก	தாக

แถวที่ 1 (แนวนอน) เป็นคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงหรือ ห นำ เช่น หู ขา หัว

แถวที่ 2 (แนวนอน) เป็นคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง ก จ ต ป เช่น กิน ตา ปี

แถวที่ 3 (แนวนอน) เป็นคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง บ ด อ เช่น บิน ดาว แดง

แถวที่ 4 (แนวนอน) เป็นคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ เช่น มือ ควาย นา

ช่อง A 1 , 2 , 3 , 4 เป็นคำศัพท์ที่เขียน ไม่มีรูปวรรณยุกต์

ช่อง B 5 , 6 , 7 , 8 เป็นคำศัพท์ที่เขียน มีรูปวรรณยุกต์เอก

ช่อง C 9 , 10 , 11 , 12 เป็นคำศัพท์ที่เขียนมีรูปวรรณยุกต์โท

ช่อง DL 13 , 14 , 15 , 16 เป็นคำศัพท์ที่เป็นคำตายสระเสียงยาว

ช่อง DS 17 , 18 , 19 , 20 เป็นคำศัพท์ที่เป็นคำตายสระเสียงสั้น

โดยแต่ละคำนั้นให้ผู้บอกภาษาออกเสียงทั้งหมด 3 ครั้ง ดังนั้นจึงต้องออกเสียงทั้งหมด 60 ครั้งในข้อมูล 1 ชุด ซึ่งแบ่งออกเป็นพยางค์เป็น 36 ครั้ง พยางค์ตาย 24 ครั้ง ซึ่งพยางค์ตายได้แบ่งออกเป็น 2 ชุดข้อมูลคือ พยางค์ตายสระเสียงสั้น 12 ครั้ง และ พยางค์ตายสระเสียงยาว 12 ครั้ง

วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสัมภาษณ์ โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทักทายแนะนำตัวกับผู้ให้สัมภาษณ์ บอกจุดประสงค์ในการสัมภาษณ์ จากนั้นเริ่มต้นด้วยการซักถามประวัติส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ หลังจากนั้นนำบัตรคำที่เตรียมไว้ ซักถามผู้บอกภาษาทีละหมวดคำตามลำดับ โดยให้ผู้บอกภาษาตอบทีละภาพว่าภาพที่เห็นคือภาพอะไร เวลาตอบให้ตอบเพียงครั้งเดียว โดยไม่ต้องมีคำขึ้นต้นหรือคำลงท้าย
2. สัมภาษณ์ผู้บอกภาษาตามรายการคำที่เตรียมไว้ และบันทึกด้วยแถบเสียง หลังจากนั้นนำคำที่ได้อัดเสียงไว้มาวิเคราะห์เพื่อหาระบบเสียงต่อไป
3. ถ้าเสียงใดมีปัญหาในการออกเสียงหรือมีเสียงที่ไม่แน่ใจ จะนำข้อมูลที่ได้ไปตรวจทานจากผู้บอกภาษาเพื่อความแน่นอนและถูกต้องชัดเจน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำผลการบันทึกเสียงจากตัวแทนผู้บอกภาษามาครบถ้วน ฟังข้อมูล และเลือกคำทดสอบ 1 คำ จากคำทดสอบ 3 คำ ที่ผู้บอกภาษาออกเสียง โดยเลือกจากเสียงที่ฟังชัดเจน ไม่มีเสียงรบกวน จากนั้นเริ่มถ่ายถอดเสียงเป็นสัทอักษร วิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ และบันทึกลงในกล่องเสียงวรรณยุกต์ที่เตรียมไว้

ตารางที่ 2 แสดงการแบ่งช่องตารางของกล่องเสียงวรรณยุกต์

	*A	*B	*C	*DS	*DL
พยัญชนะพ่นลม *s *hm *ph	1	5	9	13	17
พยัญชนะ กัก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม *p *t *k	2	6	10	14	18
พยัญชนะกักเส้นเสียง *? *?b *?d	3	7	11	15	19
พยัญชนะก้อง *m *b *l *z *w	4	8	12	16	20

2. วิเคราะห์ลักษณะทางกลศาสตร์ ของเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งหมด โดยใช้โปรแกรม praat เวอร์ชัน 5.1.11 ที่พัฒนาขึ้นโดย Paul Boersma และ David Weenink จากสถาบันวิทยาศาสตร์ภาษาศาสตร์เนเธอร์แลนด์ นำเสียงที่บันทึกไว้นำไปลงในคอมพิวเตอร์ โดยมีวิธีการดังนี้

- นำข้อมูลเสียงที่จะวิเคราะห์ใส่เข้าไปในโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง (Praat) และทำการวิเคราะห์โดยให้โปรแกรมดังกล่าวแสดงผลการวิเคราะห์คลื่นเสียงออกมาเป็นสัญญาณภาพ ให้แสดงผลเป็น 2 ภาพ คือ ภาพแสดงคลื่นเสียงและภาพ แสดงค่าความถี่มูลฐาน ของคำทดสอบ จากนั้นเลือกคำสั่งบันทึก

- วัดค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏ โดยวัดที่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของข้อมูลที่ต้องการวิเคราะห์ เพื่อการกำหนดจุดสำหรับวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐาน ทำการให้โปรแกรมแสดงผลวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานในตารางที่แสดงผลในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อใช้ในการแสดงผลทางสถิติ

- หลังจากได้ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ในข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยนำมาเปรียบเทียบลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ โดยพิจารณาจากรูปลักษณะเชิงกลของวรรณยุกต์และค่าพิสัยความถี่มูลฐาน โดยในการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐาน ผู้วิจัยแปลงค่าจากกราฟให้เป็นระดับเสียง และทำให้วรรณยุกต์มีความยาวเท่ากันโดยวิธีที่เรียกว่า normalization of duration ซึ่งทำให้วรรณยุกต์ทุกวรรณยุกต์มีค่าระยะเวลาของวรรณยุกต์เป็น 100% และแบ่งการวัดออกเป็น 10 จุด ซึ่งรวมจุดที่ 0% ด้วยจะเป็นทั้งหมด 11 จุด และในการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานรวมถึงเส้นแสดงการเปลี่ยนแปลงของวรรณยุกต์ ผู้วิจัยได้แปลงค่าให้เป็นระดับเสียง โดยการแบ่งช่วงพิสัยของค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยในกราฟแต่ละรูปเป็นรูป 5 ช่อง ช่องที่ 1 เป็นเสียงต่ำสุด และช่องที่ 5 เป็นระดับเสียงสูงสุด บรรยายโดยใช้ตัวเลขแสดงระดับเสียงวรรณยุกต์ประกอบการเขียนบรรยายประกอบผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- การเปรียบเทียบลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏ เริ่มจากการแสดงลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15 – 25 ปี และผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 55 – 65 ปี แล้วนำมาเปรียบเทียบกันเพื่อแสดงการแปรของเสียงวรรณยุกต์

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาการแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยเก็บข้อมูลทั้งหมด 16 อำเภอ โดยใช้ข้อมูลที่เป็นคำเดี่ยว พยางค์เดี่ยวในการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล โดยอาศัยการฟังควบคู่กับการใช้โปรแกรม praat หลังจากนั้น จัดทำตารางแสดงลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ คำนวณหาอัตราร้อยละการแปรของเสียงที่เกิดขึ้นในผู้บอกภาษาอายุ 55-65 ปีและผู้บอกภาษาอายุ 15 – 25 ปี ผลที่ได้จากการวิเคราะห์นำมาใช้แบ่งกลุ่มภาษา และเพื่อทำนายแนวโน้มของภาษาในอนาคต

จากการวิเคราะห์ระบบเสียงวรรณยุกต์พบว่าจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ปรากฏกับพยางค์เป็นไม่มีรูปวรรณยุกต์ และมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลางหรืออักษรต่ำ (กลองวรรณยุกต์ช่อง A2, A3, และ A4) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 หน่วยเสียงนี้ปรากฏกับพยางค์เป็นที่มีรูปวรรณยุกต์เอกและมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง หรืออักษรกลาง, พยางค์ตายสระเสียงยาวที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง หรืออักษรกลาง และพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง หรืออักษรกลาง

(กล่องวรรณยุกต์ช่อง B1, B2, B3, DL1, DL2, DL3, DS1, DS2, และ DS3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 หน่วยเสียงนี้ปรากฏกับพยางค์เป็นที่มรรณยุกต์โท ซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงหรืออักษรกลาง, พยางค์เป็นที่มรรณยุกต์เอกซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ และพยางค์ตายสระเสียงสั้น ซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ (กล่องวรรณยุกต์ช่อง C1, C2, C3, B4 และ DL4) กลุ่มที่ 2 หน่วยเสียงนี้ปรากฏกับพยางค์ตายสระเสียงสั้น ซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ (กล่องวรรณยุกต์ช่อง DL4) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 “วรรณยุกต์กลาง - ขึ้น”แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเช่นกัน กลุ่มที่ 1 นั้น หน่วยเสียงนี้ปรากฏกับพยางค์เป็นที่มรรณยุกต์โท ซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ และพยางค์ตายสระเสียงสั้นซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ (กล่องวรรณยุกต์ช่อง C4 และ DS4) กลุ่มที่ 2 จะปรากฏกับพยางค์ตายสระเสียงสั้น ซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ (กล่องวรรณยุกต์ช่อง DS4) และสุดท้าย หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 หน่วยเสียงนี้ปรากฏกับพยางค์เป็นที่ไม่มีมรรณยุกต์และมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง (กล่องวรรณยุกต์ช่อง A1)

การแปรของเสียงวรรณยุกต์ จากการเก็บข้อมูลนั้น พบว่ามีการแปรของเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นในผู้บอกภาษาอายุ 55 -65 ปีและผู้บอกภาษาอายุ 15 - 25 ปี ผลการแปรของเสียงวรรณยุกต์พอสรุปได้ดังนี้

1.5 [325]	1.2 [32]	1.3 [443]	1.2 [32]	
1.1 [33]				
	1.3 [443]	1.4 [4343]	1.3 [33]	1.4 [442?]

ภาพที่ 1 แสดงการแตกตัวและรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของผู้บอกภาษา อายุ 15 - 25 ปี

1.5 [325]	1.2 [22]/[21]	1.3 [442?] /[342]	1.2 [22]/[21]	
1.1 [343]	1.3 [442?]/[342]		1.3 [323]/[34]	1.4 [33]
	1.4 [354]	1.3 [323]/[34]	1.4 [33]	

ภาพที่ 2 แสดงการแตกตัวและรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของผู้บอกภาษา อายุ 55 - 65 ปี

เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 จากการวิเคราะห์หลักลักษณะพบว่าเสียงวรรณยุกต์ที่มีอัตราการแปรและการปรากฏของเสียงสูงสุดในผู้พูดอายุ 15 - 25 ปี คือเสียง [33] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับของเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์มีอัตราการปรากฏสูงสุดถึงร้อยละ 75 โดยมีการใช้เสียงนี้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เสียงที่มีแนวโน้มที่จะหายไปเนื่องจากการแปรของเสียงวรรณยุกต์คือเสียง [343] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 เสียงจะเลื่อนขึ้นจนถึงระดับ 4 ก่อนจบพยางค์จะตกลงมาที่ระดับ 3 ในตอนท้ายพยางค์

เสียงวรรณยุกต์ที่ 2 จากการวิเคราะห์หลักลักษณะพบว่าเสียงวรรณยุกต์ที่มีอัตราการแปรและการปรากฏของเสียงสูงสุดในผู้พูดอายุ 15 - 25 ปี คือเสียง [32] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับเสียงจะตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 2 มีอัตราการปรากฏสูงสุดถึงร้อยละ 100 โดยมีการใช้เสียงนี้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เสียงที่มีแนวโน้มที่จะหายไปเนื่องจากการแปรของเสียงวรรณยุกต์คือรูปแปรดั้งเดิมที่มีการใช้ในผู้บอกภาษาอายุ 55 - 65 ปี คือเสียง [22] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 2 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์และ [21] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ ระดับ 2 แล้วระดับเสียงจะเลื่อนลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 1

วรรณยุกต์ที่ 3 ที่เกิดกับพยางค์เป็น จากการวิเคราะห์หลักลักษณะพบว่าเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปแปรดั้งเดิมมากมาย โดยมีการเกิดของเสียงกระจายไปตามพื้นที่ต่างๆ แต่เสียงวรรณยุกต์ที่มีอัตราการแปรและการปรากฏของเสียงสูงสุดในผู้พูดอายุ 15 - 25 ปี คือเสียง [443] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนถึงประมาณกึ่งกลางพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 3 มีอัตราการปรากฏสูงสุดถึงร้อยละ 56.25 โดยมีการใช้เสียงนี้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เสียงอื่นๆ มีแนวโน้มที่จะหายไปเนื่องจากการแปรของเสียงวรรณยุกต์คือรูปแปรดั้งเดิมที่มีการใช้ในผู้บอกภาษาอายุ 55 - 65 ปี แต่ยังมีการใช้อยู่บ้างเล็กน้อยคือเสียง [442?] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 2 แล้วจบลงด้วยเสียงกัก

ที่เส้นเสียงและ [342]เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 เสียงจะสูงขึ้นจนถึงระดับที่ 4 ในตอนต้นของพยางค์แล้วตกลงไปจนจบพยางค์ที่ระดับ 2

เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ที่เกิดกับพยางค์ตาย จากการวิเคราะห์ลัทธิลักษณะพบว่าเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปแปรดั้งเดิมมากมาย โดยมีการเกิดของเสียงกระจายไปตามพื้นที่ต่างๆ แต่เสียงวรรณยุกต์ที่มีอัตราการแปรและการปรากฏของเสียงสูงสุดในผู้พูดอายุ 15 – 25 ปี คือเสียง [33] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับของเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์มีอัตราการปรากฏสูงสุดถึง ร้อยละ 68.75 โดยมีการใช้เสียงนี้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เสียงอื่นๆ มีแนวโน้มที่จะหายไปเนื่องจากเกิดการแปรของเสียงวรรณยุกต์คือรูปแปรดั้งเดิมที่มีการใช้ในผู้บอกภาษาอายุ 55 – 65 ปี แต่ยังมีการใช้้อยู่บ้างเล็กน้อยคือเสียง [323]เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 ระดับเสียงจะตกลงมาที่ระดับ 2 ในตอนกลางของพยางค์แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 3 และ [34]เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 เสียงจะเลื่อนขึ้นจนถึงระดับ 4 ก่อนจนจบพยางค์

เสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ที่เกิดกับพยางค์เป็นจากการวิเคราะห์ลัทธิลักษณะพบว่าเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปแปรดั้งเดิมมากมาย โดยมีการเกิดของเสียงกระจายไปตามพื้นที่ต่างๆ แต่เสียงวรรณยุกต์ที่มีอัตราการแปรและการปรากฏของเสียงสูงสุดในผู้พูดอายุ 15 – 25 ปี คือเสียง [4343] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 4 จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาที่ระดับ 3 แล้วเลื่อนขึ้นไประดับ 4 อีกครั้ง แล้วจบพยางค์ด้วยระดับ 3 มีอัตราการปรากฏสูงสุดถึง ร้อยละ 31.25 โดยมีการใช้เสียงนี้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เสียงอื่นๆ มีแนวโน้มที่จะหายไปเนื่องจากเกิดการแปรของเสียงวรรณยุกต์คือรูปแปรดั้งเดิมที่มีการใช้ในผู้บอกภาษาอายุ 55 – 65 ปี แต่ยังมีการใช้้อยู่บ้างเล็กน้อยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ที่เกิดกับพยางค์ตาย จากการวิเคราะห์ลัทธิลักษณะพบว่าเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปแปรดั้งเดิม โดยมีการเกิดของเสียงกระจายไปตามพื้นที่ต่างๆ แต่เสียงวรรณยุกต์ที่มีอัตราการแปรและการปรากฏของเสียงสูงสุดในผู้พูดอายุ 15 – 25 ปี คือเสียง [442] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 2 แล้วจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียงมีอัตราการปรากฏสูงสุดถึงร้อยละ 75 โดยมีการใช้เสียงนี้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เสียงอื่นๆ มีแนวโน้มที่จะหายไปเนื่องจากเกิดการแปรของเสียงวรรณยุกต์คือรูปแปรดั้งเดิมที่มีการใช้ในผู้บอกภาษาอายุ 55 – 65 ปี แต่ยังมีการใช้้อยู่บ้างเล็กน้อย

เสียงวรรณยุกต์ที่ 5 จากการวิเคราะห์ลัทธิลักษณะพบว่าเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปแปรดั้งเดิม โดยมีการเกิดของเสียงกระจายไปตามพื้นที่ต่างๆ แต่เสียงวรรณยุกต์ที่มีอัตราการแปรและการปรากฏของเสียงสูงสุดในผู้พูดอายุ 15 – 25 ปี คือเสียง [325] เสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ระดับ 3 ระดับเสียงจะตกลงมาที่ระดับ 2 ในตอนกลางของพยางค์แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 5 มีอัตราการปรากฏสูงสุดถึง ร้อยละ 50 โดยมีการใช้เสียงนี้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เสียงอื่นๆ มีแนวโน้มที่จะหายไปเนื่องจากเกิดการแปรของเสียงวรรณยุกต์คือรูปแปรดั้งเดิมที่มีการใช้ในผู้บอกภาษาอายุ 55 – 65 ปี แต่ยังมีการใช้้อยู่บ้างเล็กน้อย

สรุปอภิปรายผล

จากการศึกษาภาษาถิ่นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาพบว่า ภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยานั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปมากในเรื่องของเสียงวรรณยุกต์จะเห็นได้ชัดเจนว่า ยิ่งผู้บอกภาษามีอายุน้อยเท่าไร ระดับของเสียงวรรณยุกต์ยิ่งสูงขึ้นมากเท่านั้น ตัวแปรทางสังคมคือเรื่องของอายุ มีอิทธิพลต่อการใช้วรรณยุกต์ดั้งเดิมในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยามาก กล่าวคือ ผู้บอกภาษาอายุ 55 - 65 ปี เป็นกลุ่มอายุที่ยังคงใช้วรรณยุกต์ดั้งเดิมอยู่ สังเกตได้ว่ายังมีการใช้วรรณยุกต์ดั้งเดิมที่ใช้ในท้องถิ่นนั้นๆ ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน แม้ว่าจะถูกผู้วิจัยสัมภาษณ์ก็ยังคงใช้ภาษาดั้งเดิมอยู่ ส่วนกลุ่มผู้บอกภาษาอายุ 15 - 25 ปี เป็นกลุ่มที่ใช้วรรณยุกต์รูปแปรมากที่สุด โดยบางวรรณยุกต์นั้นไม่มีการใช้รูปดั้งเดิมเลย

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการแปรของภาษาตามปัจจัยทางสังคมนั้นคือปัจจัยทางอายุของผู้บอกภาษา การใช้ตัวแปรอายุเป็นตัวแปรต้นในการทำวิจัยเรื่องการแปรของเสียงวรรณยุกต์นั้นพบได้ในงานของ รตญา กอบศิริกาญจน์ (2534) ได้ศึกษาเรื่องการแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีโดยศึกษาตัวแปรทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ อายุและถิ่นที่อยู่อาศัย กลุ่มอายุประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ 15-35 ปี และ 45-65 ปี ถิ่นที่อยู่อาศัยประกอบด้วย 2 ถิ่น คือ อำเภอเมืองและอำเภอศรีประจันต์วรรณยุกต์สูง-ตก และงานของ เอกพล กันทอง (2550) ได้ศึกษาเรื่องการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ตามกลุ่มอายุ โดยตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาคือกลุ่มอายุซึ่งมี 3 กลุ่ม ได้แก่ 10 - 20 ปี 30 - 40 ปี และ 50 - 60 ปี จากการวิเคราะห์งานวิจัยทั้งสองชิ้นพบว่า ในภาพรวมรุ่นอายุมีผลต่อการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นคือกลุ่มผู้บอกภาษากลุ่มอายุน้อย ยิ่งอายุน้อยลงความถี่การใช้รูปแปรก็ยิ่งมากขึ้น นอกจากนี้อายุมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นอยุธยา แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่ (Change in Progress) และสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของเวลาเสมือนจริง (Change in Apparent Time) ดังที่ Labov (1994 อ้างถึงในปริชา สุขเกษม, 2546) กล่าวว่า แนวคิดพื้นฐานเบื้องต้นและวิธีที่ตรงที่สุดในการศึกษาการเปลี่ยนแปลงในเวลาเสมือนจริงหรืออีกนัยหนึ่ง เป็นการหาการกระจายของตัวแปรภาษาในช่วงอายุที่ต่างกัน และลดหลั่นกัน ซึ่งจะช่วยให้สามารถสืบหาร่องรอยในการเปลี่ยนแปลงของภาษาจากอดีตได้จากผู้พูดในช่วง 3-4 ชั่วโมงคน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า รูปแปรที่ใช้ในกลุ่มผู้บอกภาษาอายุ 15 - 25 ปี มีแนวโน้มที่จะใช้มากขึ้นต่อไปในอนาคต ในขณะที่รูปแปรที่ใช้ในกลุ่มผู้บอกภาษาอายุ 55 - 65 ปี ก็มีแนวโน้มที่จะค่อยๆ ลดลงและหมดไปในที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยของ ยาใจ มาลัยเจริญ (2531) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องการแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่น จังหวัด อ่างทองและพระนครศรีอยุธยา ได้ศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่พูดในทุกอำเภอในจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา เพื่อนำผลมาแบ่งภาษาออกเป็นถิ่นย่อย พบว่า ได้แบ่งภาษาไทยถิ่นของจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยาออกเป็น 4 กลุ่มด้วยกันตามเสียงวรรณยุกต์ คือ

- ภาษาถิ่นย่อยอ่างทอง
- ภาษาถิ่นย่อย อยุธยาตะวันตก ได้แก่ อำเภอผักไห่ และ อำเภอบางซ้าย
- ภาษาถิ่นย่อย อยุธยากลาง ได้แก่ อำเภอมหาราช อำเภอบางปะหัน และ อำเภอบางไทรอำเภอบางบาล อำเภอนครหลวงและอำเภอพระนครศรีอยุธยา
- ภาษาถิ่นย่อย อยุธยาตะวันออก ได้แก่ อำเภอภาชี อำเภออุทัย และอำเภอบางปะอิน

แนวโน้มของภาษาในอนาคตคาดว่าต่อไปนี้ลักษณะของภาษาถิ่นอยุธยาจะค่อยๆหายไป และจะไม่มีการแบ่งภาษาถิ่นอยุธยาออกเป็นภาษาถิ่นย่อย ภาษาในอนาคตของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา คาดว่าจะกลายเป็นภาษาเดียวและมีถิ่นเดียวกันทั้ง 16 อำเภอและมีแนวโน้มที่จะกลายเป็นภาษาไทยถิ่นมาตรฐานเนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากผู้บอกลาภาษายังมีอายุน้อยลง การศึกษายิ่งมากขึ้น รูปแปรมาตรฐานกลายเป็นรูปแปรที่มีศักดิ์ศรี ผู้บอกลาอายุน้อยจึงใช้รูปมาตรฐานในการบอกลาภาษา นอกจากนั้นหลักฐานที่ว่าผู้พูดที่มีการศึกษาสูงใช้รูปแปรมาตรฐานมากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำ ถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงจากข้างบน (change from above) ซึ่งลาบอฟ (Labov, 1972: 179) กล่าวไว้ว่าเป็นกลไกการเปลี่ยนแปลงภาษาที่เกิดจากการที่ผู้พูดที่เป็นชนชั้นสูงในสังคมเล็กใช้รูปแปรที่ถูกตำหนิ (stigmatized) และหันมาใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีแทน ดังนั้นผู้บอกลาภาษาที่มีอายุน้อยจึงหลีกเลี่ยงการพูดเสียเหนือที่เป็นสำเนียงมาตั้งแต่ดั้งเดิมของภาษาถิ่นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แต่ถึงกระนั้นเสียงเหนือก็ยังคงมีอยู่ในภาษาถิ่นพระนครศรีอยุธยา อยู่บ้างในผู้บอกลาภาษาที่มีอายุมาก นอกจากเหตุผลทางด้านการศึกษาแล้ว ยังมีเหตุผลอื่นๆ สนับสนุนอีก เช่น **อิทธิพลของภาษาอื่น** เนื่องจากพจนานุกรมมีการศึกษามากขึ้น มีการติดต่อกันมากขึ้น และได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานจากการดูละคร สารคดี จากโทรทัศน์และสื่อต่างๆ นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงทางสิ่งแวดล้อมก็มีผลด้วย เนื่องจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีการเดินทางที่สะดวก อยู่ติดกับกรุงเทพมหานคร ทำให้ได้รับอิทธิพลจากการขยายตัวของเมือง มีการขยายฐานการผลิตมายังจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีการตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้นหลายที่ ทำให้มีการติดต่อกันมากขึ้น มีคนจากถิ่นอื่นย้ายเข้ามาอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยามากขึ้น เป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของวรรณยุกต์

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา ดิงศภัทย์, ม.ร.ว. (2526a). *ภาษาถิ่นเหนือ*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา คุวัตนะศิริ. (2528). *ภาษาไทยถิ่น*. เอกสารการนิเทศการศึกษา. หน่วยศึกษานิเทศกรรม การฝึกหัดครู.
- ขนิษฐา ใจโมน. (2552). *การแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยลื้อ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชื่นหทัย สุริยโสภานันท์. (2546). *ค่าความถี่มูลฐานเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของผู้ไร้กล่องเสียงประเภทหลอดอาหาร ตามระยะเวลาในการฝึกพูดและการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ของผู้ฟัง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหา-บัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรีชา สุขเกษม. (2546). *การแปรและการเปลี่ยนแปลงในภาษากวย - กวย(ส่วย)*. วิทยานิพนธ์หลักสูตรอักษรศาสตร์ดุสิตบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ระวี เรืองวัณท์. (2551). *การแปรทางสังคมของพยัญชนะควบกล้ำ (kw) และ (khw) ในภาษาไทยถิ่นตำบลบ้านแพรง อำเภอบ้านแพรง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. วิทยานิพนธ์หลักสูตรอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พริ้มรส มาริประสิทธิ์. (2534). *การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด: การศึกษาคำ*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พุทธชาติ โปธิบาล และธนาพันธ์ ตรงดี. (2541). *สถานะของภาษาตากใบในภาษาถิ่น*. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 4(2), 167-187.
- ยาใจ มาลัยเจริญ. (2531). *วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา*. วิทยานิพนธ์อักษร-ศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รตญา กอบศิริกาญจน์. (2535). *การแปรของวรรณยุกต์สูง-ตกในภาษาไทยถิ่นจังหวัดสุพรรณบุรีตามตัวแปรทางสังคมบางประการ*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2520). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)*. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2537). *พจนานุกรมศัพท์สัตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: เพื่อนการพิมพ์.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขัตย์. (2532). *แบบทดสอบระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาถิ่น*. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2551). *ภาษาไทยถิ่น*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, กันทิมา วัฒนประเสริฐ.(2536). *วิเคราะห์การใช้คำและการแปรของภาษาของคนสามระดับอายุในชุมชนภาษาลาวลุ่มน้ำท่าจีน*. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- เสวีวรร พรหมขุนทอง. (2549). *สัตศาสตร์และสัตวิทยาในการอ่านทำนองเสนาะไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา-บัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

- อรุณี อรุณเรือง. (2533). *การแปรวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับอายุผู้พูด*.
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์-มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมร ทวีศักดิ์. (2536). *สัทศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สหมิกออฟเซต
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2544). *ภาษาศาสตร์สังคม*. พิมพ์ครั้งที่สาม. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). *ภาษาในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
- อารีวรรณ เลิศธนะ. (2548). *การแปรของเสียงวรรณยุกต์โทตามเพศของผู้พูดในภาษาไทยกรุงเทพฯ และทัศนคติของผู้ฟัง*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เอกพล กันทอง. (2550). *การแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ตามกลุ่มอายุ*.
วิทยานิพนธ์หลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Gedney, W.J. (1972). *A Checklist for Determining Tones in Tai Dialects*. In m. estellie Smith (Ed), *Studies in Linguistics in Honor of George L.Trager*.
The Hague.
- Tingsabadh, K.M.R. (1997). "Tones in Standard Thai Connected Speech."
Southeast Asian Linguistic Studies in Honour of Vichin Panupong.
Chulalongkorn University Press, 297-307.
- Labov, W. A. (1972). *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia: University of
Pennsylvania Press and Oxford: Blackwell.